

La Plana de Vic. A l'esbart de sos poetes

Niuada de calàndries, poetes de ma terra,
jo enyoro vostres càntics d'amor, dintre la mar;
avui que el maig aboca ses flors pel pla i la serra
ai!, qui us sentís a l'hora de l'alba refilar!

¡Qui pogués amb vosaltres volar per les rouredes
que beuen les suades de l'aspre Pirineu,
i vora els banys de cisnes d'aqueixes pollancredes
descabdellar lo somni que és vida del cor meu !

Ja es deuen prats i ribes cobrir de verds domassos,
cada turó amb la vesta de flors que més li escau,
la santa primavera per rebre entre sos braços
que amb nuvials adreços hi baixa del cel blau.

Per eixos camps que fiten los lledoners i saules,
¿lo fenc ja trau espiga, les pomeredes flor?
¿Les coromines mostren a regadiues taules
fajols que es tornen plata, forments que es tornen or?

¿I el cànem que el desembre veurà de la filosa
rajar al fus, fusada tornant-se el fi moixell?
¿I el pèsol de flor blanca parenta de la rosa,
i el lli de flor vermella germana del clavell?

¿Vermellegen per eixos restobles les roselles?
¿La clavellina enrama finestres i balcons?
¿La barretina encara floreix al costat d'elles,
com flor de Catalunya que esclata sobre els fronts?

Lo rossinyol que canta, la tórtora que plora,
a fer-li ses albaes, ¿són gaire matiners?
¿Tornaren-li aurenets al porxe que s'enyora?
¿Ja van engarlandant-se de roses los rosers?

Ja deu brodar lo Gurri son riberal alegre
perquè a jugar-hi a estones davallen los infants,
i les bardisses cloure la boca del Gorg Negre
perquè el bram de l'abisme no esglaie els caminants.

Les serres, que es coronen de núvols i d'estrelles,
de neu sa vesta a esqueixos ja donaran al Ter,
restant-hi claps encara, com escamot d'ovelles
que delma cada dia la mà del carnisser.

¡Com deu alçar Casserres sa bizantina torre

per veure Saladheures i el vell cloquer de Vic!
Lo Ter que envers Girona marradejant s'escorre,
se'n porta gaires pedres del seu mural antic?

Castells de Savassona, d'Orís i de Centelles,
gegants d'altres centúries, ¿encara alçau lo front?
¿Podré tornar a veure-us, masies i capelles
d'on raja amb l'amor patri la fe com d'una font?

¿Sant Jordi guarda encara ses Lloses gegantines,
sepulcre de reis celtas o de llurs déus altar?
¿Ripoll, com altre fènix, renaix de ses ruïnes,
o l'arbre de la pàtria s'acaba d'esbrancar?

¡l'arbre que us abriga, com deu ja fer bona ombra,
ornat de nou brancatge son tronc ja revellit!
¡Los raigs del sol com deuen jugar amb sa resombra,
com vol de papallones per un verger florit!

Me'n guarda de mos somnis algun d'aletes blanques?
Volaren tots corn fulles que escampa la tardor?
Les cadeneres troben un niu entre les branques;
mos càntics per niuar-hi trobaren algun cor?

Almenys oint los vostres d'amor i juvenesa,
de l'aigua al dolç murmuri qui somniar pogués !
Mes a¡!, fuig com la vida illa nau pel vent empesa,
qui sap a l'ombra dolça si ens hi veurem mai més!

¡Que amargues són, que amargues d'aquesta mar les ones
per qui nasqué en la terra i en un bressol florit!
dolç aire de la pàtria que a tots la vida dónes,
¿per què a mi sols tes ales m'allunyen del seu pit?

Niuada de calàndries, poetas de ma terra,
jo enyoro vostres càntics d'amor, dintre la mar;
avui que el maig aboca ses flors pel pla i la serra
cantau, cantau vosaltres, deixau-me a mi plorar!

Davant les Illes Terceres, 15 de maig de 1875

Jacint Verdaguer, Pàtria, Barcelona, 1888, p. 102-105.